

Viens vienīgs Dievs !

Jesajas Grāmatā lasām:

“Tā saka Tas Kungs, Israēla ķēniņš un Pestītājs, Tas Kungs Cebaots: Es esmu pirmais un pēdējais, un bez Manis nav cita Dieva!

Kas var Man līdzināties? Lai tas nāk un Man saka un ziņo! Kas sūtījis senlaikos tautas pasaulē un pasludinājis nākošo, kas vēl notiks? Lai tie to pasaka!

Nebīstieties un neuztraucieties! Vai Es to tev neesmu no senlaikiem darījis zināmu un pasludinājis? Tā jūs esat Mani liecinieki. Vai ir bez Manis vēl cits Dievs? Nē, nav nevienas citas klints, Es nezinu nevienas!” (Jes.44:6-8)

Šie Dieva Vārdi ir ļoti spēcīgi, jo tie mums skaidri pasaka, ka ir tikai viens vienīgs paties Dievs. Nav daudzi Dievi, ir viens Dievs! Nav daudzi ceļi, ir tikai viens ceļš. Nav daudzas patiesības, ir viena patiesība.

Šajā post- modernajā laikmetā daudziem to ir grūti pieņemt, jo šī laikmeta cilvēkam patīk domāt un uzsvērt, ka cilvēks var ticēt, kam grib, ka dievs var būt tāds, kādu tu viņu vēlies redzēt.

Taču tas nav tā, kā Dievs uz šīm lietām skatās. Skaidri Dievs mums pasaka, ka Viņš ir Pirmais un Pēdējais, un ka bez Viņa nav cita Dieva! Punkts un Amen. Te nav vietas prātuļošanai.

Šajos vārdos ir mūsu drošība. Viņš ir vienīgais Dievs, vienīgais ceļš, vienīgā patiesība. Jēzus to izteicis vārdos:

“ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.” (Jāņa 14:6)

Paldies Dievam, ka nav daudzi ceļi un ka nav daudz patiesību, jo tad mums vienmēr būtu šaubas, vai mums ir tas labākais izvēlēts. Tad būtu jāšaubās, vai sekojam pareizākajam ceļam.

Laiki mainās.Tehnoloģijas zibens ātrumā attīsta komunikācijas iespējas. Nepārtraukti mēs atrodam jaunus un labākus veidus, kā pasniegt informāciju. Cilvēki nāk un iet, bet Dievs un Viņa Vārds paliek tas pats. Dieva vārds nemainās laikam līdzī. Mainās tikai veids, paņēmieni, kā mēs to izplatām. Dievs ir tas pats “Es Esmu”, kas Viņš vienmēr bijis un kas vienmēr būs un paliks. Tur ir mūsu drošība.

Tas ir pilnīgi dabīgi, ka laiku pa laikam mums uznāk šaubas.Tās var rasties dažādos veidos.Sātans, Dieva un mūsu ienaidnieks, lieto šaubas, lai mūs no Dieva attālinātu. Viņš pūlās Dienu un nakti, lai sagrautu mūsu ticības stingros pamatus.

Viņš lieto to pašu metodi, kuru vienmēr lietojis:”Vai Dievs tiešām tā teica? Vai Viņš tiešām darīs to, ko Viņš teicis?” - Tieši tā viņš pievīla Ievu Ēdenes dārzā: viņš iepotēja, iesēja šaubas viņas prātā.

Labākās zāles pret Sātana meliem, pret šaubām, ir – Dieva Vārds.Tad, kad Jēzus tika kārdināts, Viņš nedebatēja ar velnu, bet droši un stingri atbildēja:”Stāv rakstīts!” Dieva Vārds ir skaidrs, tas ir dzīvs un spēcīgs, tas stiprina mūs un vairo mūsu ticību.

Mūsu drošība ir Dieva Vārdā. Mūsu Dievs saka, ka Viņš ir vienīgais Dievs. Nav cita Dieva! Viņš, kas visu zina, saka: **“Vai bez manis ir vēl cits Dievs? Nē, nav nevienas citas klints, Es nezinu nevienu!”**

Tālāk Viņš saka: **“Visi elka tēlu taisītāji nav nekas, un viņu vismīļākajiem tēliem nav nekādas vērtības.” (Jesajas 44:9)**

Tas parāda, cik muļķīgi cilvēki uzvedās. Viņi pielūdz tēlus un pašu darinātus dievus, kam nav nekādas vērtības un kas nevar palīdzēt. Tālāk šajā nodaļā lasām:

„Kokgriezējs izstiepj savu mērauklu, uzzīmē tēlu ar zīmuli, izgrebj to ar grebli, nosprauž to ar cirkuli un izveido pēc vīra parauga par skaistu cilvēka tēlu, ko domāts novietot namā.

Viņš cērt ciedru kokus un cipresi vai ozolu un izmeklē kādu no meža kokiem. Viņš bija dēstījis egļu kokus, ko lietus izaudzējis.

Tie ir cilvēkiem dedzināmais, viņš sildās pie to uguns, viņš kurina ar tiem arī krāsni un cep maizi. Bet viņš veido no atsevišķa šāda koka arī elka tēlu un pielūdz to.

Vienu daļu no tā viņš sadedzina ugunī, ar pārējo viņš cep gaļu, paēd, sildās pie uguns un saka: cik labi, es sajūtu siltumu!

Bet no atlikušā viņš darina sev dievu, elka tēlu, tā priekšā viņš zemojas, metas ceļos un to pielūdz, sacīdams: palīdzi man, jo tu esi mans dievs!

Tiem nav atziņas un saprāta, jo viņu acis ir aizlipušas, ka tie neredz, viņu sirdis ir apcietinātas, ka tie nesaprot.

Tādēļ neviens to nepārdomā un nesajēdz, lai sacītu: vienu koka daļu es sadedzināju ugunī, cepu uz tās oglēm maizi un gaļu un ēdu. Un vai tad es no atlikušā lai taisu kauna un šausmu tēlu un koka stumbenu lai pielūdzu?

Kas savu cerību liek uz nīcīgām lietām, uz pelniem, to maldina viņa pieviltā sirds un apmātais prāts, ka viņš nenāk pie garīgas skaidrības, lai jautātu: vai tie nav maldi, uz ko es paļaujos?

Tas, ko Dievs ar šiem vārdiem mēģina teikt ir”prātiņ, nāc mājās!” Kas tu esi, ka tu domā, ka tu vari

Dievu izveidot? Kas tu esi, ka tu domā sevi pacelt augstāk par Dieva Vārdu, ka tu vari sagrozīt To, lai attaisnotu savu grēku? Kas tu esi, ka tu domā, ka vari izvēlēties, kam ticēt, kam- nē? Ak, kā mums vajadzētu ļaut šai patiesībai iesakņoties mūsu sirdī !” (Jes.44:13-20)

Dievs saka: “Es esmu pirmais un pēdējais, un bez Manis nav cita Dieva!”

Skaidrāk Viņš nevarēja pateikt. Šie nebija un nav tikai vārdi. Atkārtoti Dievs pierādīja Izraēla tautai, ka tā ir patiesība.

Pat ātra pārslasīšana Vecajā Derībā rāda mums Dieva nesalīdzināmo varenību un spēku.

Faraons, Ēģiptes valdnieks, ticēja, ka viņš ir dievs, ka viņam pieder visa vara un ka Ēģiptes dievi viņam paklausu. Caur Mozu Dievs veica desmit brīnumus, kur katrs bija tieša sacensība ar dievību. Un Svētajos Rakstos lasām, ka katru reizi Dievs uzvarēja. Izraēla tauta izgāja no Ēģiptes ar uzvaru. Pie Sarkanās jūras Dievs atkal parādīja Savu varenību, - un tauta izgāja jūrai cauri pa sauszemi, kur pretim faraona armija nogrima.

Ķēniņa Saula valdīšanas laikā bija cīņa ar filistiešiem. Viņi pielūdza pagānu dievus. Filistiešu armijā bija milzis, vārdā Goliāts. Sauls un viņa armija trīcēja un drebēja bailēs no viņa. Bet Svētie Raksti liecina, ka jauns zēns, vārdā Dāvids, uzņēmās iet cīņā pret milzi ar Dieva Vārdu un vienu vienīgu akmentiņu lingā. Dāvids uzvarēja milzi.

Pravieša Elijas laikā populārais tautu Dievs bija Bāals. Ēlija uzaicināja 450 Bāala praviešus uz vienīgo tā saukto "starpticību" dievkalpojumu (interfaith service).

Kas tad notika? Lasām 1. Ķēn.18:21-40:

"Tad Elija pienāca visai tautai klāt un sacīja: "Cik ilgi jūs klibosit uz abām pusēm? Ja Tas Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam! Bet, ja Baals ir dievs, tad sekojiet tam!" Bet tauta viņam neatbildēja ne vārda.

22 Un Elija sacīja tautai: "Es esmu vienīgais Tā Kunga pravielis atlicies. Bet Baala praviešu ir četri simti piecdesmit vīru.

23 Lai mums tagad nodod divi vēršus. Un viņi lai izvēlas sev vienu vērsi, lai sacērt to gabalos un lai sakārto to uz malkas, bet uguni lai nepieliek. Tad es arī sagatavošu otru vērsi - es to uzlikšu uz malkas, bet uguni es nepielikšu.

24 Pēc tam piesauciet jūs sava dieva vārdu. Un arī es piesaukšu Tā Kunga Vārdu. Un tad lai notiek tā: kura dievs atbildēs ar uguni, tas lai ir Dievs!" Un tauta teica: "Tā ir labi."

25 Tad Elija sacīja Baala priesteriem: "Izraugaities vienu vērsi un rīkojieties pirmie, jo jūsu ir daudz, un piesauciet sava dieva vārdu, bet uguni nepielieciet."

26 Tad viņi paņēma vērsi, kuru viņš viņiem bija devis, un tie to sagatavoja. Un viņi piesauca Baala vārdu no rīta līdz dienvidum, sacīdami: "Ak, Baal, atbildi mums!" Bet tur nebija nevienas balss, nedz arī kāda, kas atbild. Un tie kliboja apkārt altārim, kas bija uzcelts.

27 Un ap dienas vidu Elija tos apsmēja un sacīja: "Sauciet stiprā balsī, jo viņš taču ir dievs; varbūt viņš iegrimis domās vai aizņemts darīšanās, vai atrodas ceļā, varbūt viņš gul, un viņam būtu jāmostas!"

28 Un tie sauca stiprā balsī un ievainoja sevi pēc sava ieraduma ar nažiem un īleniem, tiekāms tiem asinis tecēja.

29 Bet, kad pusdienlaiks bija pagājis, tad tie pravietoja līdz pat dāvinājuma upura stundai, taču tur nebija nedz balss, nedz atbildes, nedz uzklaušanās.

30 Tad Elija sacīja visai tautai: "Pienāciet klāt pie manis!" Un visa tauta pienāca klāt. Un viņš izlaboja altāri, kas bija salauzts.

31 Un Elija paņēma divpadsmit akmeņus pēc Jēkaba bērnu cilšu skaita, kurām kādreiz Tā Kunga vārds bija noteicis: Israēls lai ir tavs vārds!

32 Un viņš Tā Kunga Vārdā uzcēla no akmeņiem altāri un izraka visapkārt altārim grāvi, kas aptvēra ar diviem mēriem labības apsējamu laukumu.

33 Tad viņš sakārtoja malku, sadalīja vērsi un uzlika to uz malkas.

34 Un viņš sacīja: "Piepildiet četrus traukus ar ūdeni un slakiet to pāri dedzināmam upurim un arī pāri malkai!" Un viņš sacīja: "Vēl otru reizi dariet tā!" Un tie darīja tā vēl otru reizi. Un viņš sacīja: "Atkārtojiet to trešo reizi!" Un tie darīja tā trešo reizi.

35 Un ūdens tecēja altārim visapkārt, un arī grāvis piepildījās ar ūdeni.

36 Un tanī brīdī, kad dāvinājuma upuri mēdz nest, pravielis Elija piegāja un sacīja: "Kungs, Ābrahāma, Īzāka un Israēla Dievs, šodien dari Sevi zināmu, ka Tu esi Dievs Israēlā un ka es esmu Tavs kalps, un ka es pēc Tava vārda visu šo esmu darījis.

37 Atbildi man, Kungs, atbildi man, lai šī tauta zina, ka Tu, Kungs, esi Dievs un ka Tu pats viņu sirdīm esi licis atgriezties!"

38 Tad Tā Kunga uguns nokrita, un tā aprija gan dedzināmo upuri, gan malku, gan akmeņus, gan pelnus, gan ūdeni tā uzsūca, kas bija grāvī.

39 Un visa tauta to redzēja, un tie krita uz sava vaiga un sacīja: "Tas Kungs ir Dievs, Tas Kungs ir Dievs!"

40 Bet Elija sacīja: "Satveriet Baala praviešus, lai neviens pats no to pulka neizbēg!" Un tie tos

sagrāba ciet, un Elija viņus noveda Kisona upes līcī, un viņš tos tur nokāva.” (1.Kēņ.18:21-40)

Daniēla laikā, viņa trīs kolēģi Šadraks, Mešaks un Abed-Nego atteicās pielūgt Nebukadnecara zelta tēlu, un par to viņus iemeta dzīvus karstā uguns ceplī. Dievs viņus izglāba, un viņi iznāca dzīvi, no uguns liesmām neskarti, jo viņi bija uzticīgi Dievam un paklausīja Viņa vārdam.

Pats Daniels, gadus vēlāk, tika iemests lauvu bedrē, jo atteicās paklausīt pavēlei Dievu nepielūgt. Dievs aizbāza lauvām mutes, un Daniēls iznāca dzīvs un neaizskarts.

Līdzīgus piemērus no Bībeles varētu minēt vēl un vēl, kur skaidri redzams, ka ir tikai viens vienīgs patiess Dievs.

Arī Jaunajā Derībā ir liecības, - Apustuļa Pāvila vēstulē Ebrejiem stāv rakstīts:” Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.” (Ebr.12:1-2)

Tā mēs tiekam pamudināti ņemt vērā visus tos, kas pirms mums Dieva ceļu gājuši, kas nelokāmā ticībā dzīvojuši un savu skatu tikai uz Jēzu vien turējuši. Tikai Jēzū Kristū ir dzīvība. Tikai Viņā mums ir nozīme dzīvot. Nav pestīšanas nevienā citā. Tikai Viņa asinis var šķīstīt mūsu grēkus. Ir tikai viens, vienīgs Dievs. Jēzus teica, ka Viņu ir redzējis, ir redzējis Tēvu. Tādēļ mēs sludinām Kristu un turpināsim sludināt Jēzu Kristu vien!

Apustulis Pāvils to izteica tik pilnīgi un saprotami:

“No Viņa, caur Viņu, uz Viņu, visas lietas. Viņam lai Gods !

Prāvests Colvin S.MacPherson